

BNI-prijs 2013 Bachelors.

Isabel Friederichs

Isabel is gefascineerd door het fenomeen “tussengebied”. Deze fascinatie was de leidraad voor haar onderzoek en het ontwerp voor haar afstudeerproject.

Zij heeft een antwoord willen bieden op de leegstand van gebouwen en van één specifiek gebouw in het bijzonder. Dit kantoorgebouw heeft ze getransformeerd tot een tijdelijk hostel voor festivalgangers. Hierbij vertrekt ze vanuit het individualisme van haar doelgroep en wil ze dit enerzijds koesteren, maar tevens met haar ontwerp een tool bieden om dit individualisme te doorbreken.

De jury vindt dat de conceptuele uitwerking van het tool verder had mogen gaan en meer had kunnen inspelen op de dynamiek van de doelgroep. Dit had gekund door de slaapruiden niet te plaatsen in een strak gestapeld patroon, maar ze bijvoorbeeld als losse elementen aan de festivalgangers aan te bieden zodat deze zelf hun personal space konden maken en al dan niet te delen met anderen. De jury is ook van mening dat de gebruikte materialen te voor de hand liggend waren en dat een diepgaander onderzoek naar de nexus tussen de materiaalkeuze en de doelgroep een extra dimensie aan het ontwerp had hebben gegeven.

Maar de jury heeft eveneens geconstateerd dat Isabel een uitvoerbaar project heeft afgeleverd. Tevens heeft zij in de marge van het project een rake gedragsobservatie gedaan en hiervoor een meubel ontworpen. Dit meubel, een tafel, geeft op visuele wijze en in gebruik, de interactie en de verhouding tussen twee individuen weer en kan de personal space in between vergroten en verkleinen waardoor communicatie op het gewenste niveau kan ontstaan. De jury was zeer gecharmeerd door dit meubel omdat empirisch onderzoek een overslag heeft gemaakt naar een concreet ontwerp.

De jury raadt Isabel dan ook aan om te blijven observeren, maar dit te doen zonder premisse. Durf onderzoeksresultaten om te zetten in een eigen vormtaal en tracht nog meer te ontwerpen wat nog niet bestaat.

Changlin Liu

Changlin Liu wil dat de creativiteit van studenten meer getoond zou kunnen worden aan het grote publiek door de artistieke ruimte deel te laten uitmaken van het publiek domein.

Hiervoor heeft hij een studentenhuis in hartje Groningen een opvallende circulatiezone gegeven die de argeloze voorbijganger moet leiden naar het hart van het creatieve gebeuren.

De jury vindt dit een lovenswaardig initiatief, maar had enige opmerking met betrekking tot de invulling van het project. De opvallende oranje publieke zone is op enige cruciale punten te sterk gescheiden van het privé gedeelte. Hierdoor zijn de student - artiesten zelf een statisch object van observatie geworden en kunnen zij de bezoekers niet actief echt ontvangen. Dit ervaart de jury als een gemiste kans, maar ze wil er tevens aan toevoegen dat dit binnen het concept makkelijk op te lossen is. De jury ervaart dit project dan ook niet als een finaal resultaat, maar eerder als een tussenstap die nog verder uitgewerkt kan worden.

De jury vindt dat de ingreep die gebeurd is een grote esthetische waarde heeft en het gebouw opvallend markeert in het stadslandschap. Ook in het interieur worden er interessante ruimtes gedefinieerd, maar het potentiëel hiervan is nog niet ten volle benut.

De jury raadt Changlin Liu aan dit conceptuele pad verder te blijven bewandelen, maar toch ook oog te hebben voor de spontane menselijke interactie die ontstaat in de publieke ruimte.

Linda Vervoort

Linda Vervoort wil in drie oude patriciërswoningen de historische eenheid terugbrengen door middel van de publieke ruimte die hen bindt.

Hiervoor maakt zij een eind aan de wildgroei van bijgebouwen aan de bestaande woningen en de privatisering van het terrein. Ook historisch wil zij de woningen in ere herstellen door terug te grijpen naar het oorspronkelijk bouwkundig plan.

De jury vindt dit één mogelijke oplossing, maar niet de enige en mist daardoor spanning in het project. De gebouwen hadden ook serres kunnen worden en de serres hadden de nieuwe gebouwen kunnen zijn. Verder vraagt de jury zich af of de strakke aanleg van de tuin wel uitnodigend genoeg is om een origineel pallet van smaken samen te stellen. Geordende chaos had serendipiteit kunnen creëren zodat verwondering als aantrekkingskracht van de plek had kunnen fungeren.

Linda heeft door dit project wel aangetoond dat zij een gedreven onderzoeker is met oog voor de historische waarde van het patrimonium. Ook het aanschouwelijk en visueel aantrekkelijk maken van dit onderzoek heeft zij met verve gedaan.

De jury raadt Linda dan ook aan deze competentie en gedrevenheid te koesteren maar ook om er op gepaste tijden terug afstand van te nemen en zich dan te laten leiden door de intuïtie en verbeelding.

Hanna Lee

Hanna wil de omgeving een onderdeel laten worden van het interieur en zoekt naar het evenwicht tussen perfectie en imperfectie.

Hiervoor heeft zij 3 driedimensionele ramen ontworpen die de omgeving omsluiten en ontsluiten zoals het kader van een canvas.

De jury is helemaal mee gegaan in dit verhaal, maar denkt dat het concept sterker zou zijn als de sculpturen een meer gesloten karakter zouden hebben en dat er maar één, hooguit twee "ramen" zouden zijn waardoor men vanuit de sculptuur naar buiten zou kunnen kijken. De canvas zou dan veel bewuster gekozen moeten worden en daardoor ook veel intenser worden ervaren. Het spel tussen perfectie en imperfectie had veel meer gevisualiseerd en gematerialiseerd mogen zijn, maar wel op subtiele wijze.

Met haar project tast Hanna de grens af tussen kunst en interieurarchitectuur, en dwingt zij ons te kijken naar de omgeving en deze op te nemen in onszelf. De jury raadt Hanna aan om de bezoeker nog meer bij de hand te nemen en te leiden naar de plekken die zij belangrijk vindt.

Marijke Kuipers

Marijke heeft ondervonden dat de kantoorinrichting voor het Nieuwe Werken niet ver genoeg gaat en wil hierop een antwoord formuleren.

Als alternatief biedt zij clanwerken op totemplekken aan, zijnde flexibele werkplekken die volledig geïndividualiseerd kunnen worden en niet bedrijfsgebonden zijn.

De jury onderkent de problematiek van het Nieuwe Werken maar is van mening dat verder onderzoek nog noodzakelijk is om tot een sluitende oplossing te komen. De werkplek is hierbij één parameter in de complexiteit van het geheel waardoor een interdisciplinair denkkader zich opdringt, en de ontwerpoplossing één schakel is van het gehele concept.

De jury wil een bijzondere appreciatie uitdrukken voor de presentatie van het project. Zowel de inventieve visualisering van het geheel, als het schaalmodel van het detail, getuigen van een persoonlijke betrokkenheid en het plezier van het ontwerpen ansich.

De jury raadt Marijke aan om partners te zoeken om de haalbaarheid van het project te toetsen en dit zowel op micro- , macro- , als metaschaal. Alsook technisch, economisch en sociaal. Gezien de achtergrond van deze kandidaat is de jury er van overtuigd dat zij de rol van mediator in het ontwikkelingsproces op zich kan nemen.

Maryn Hekker

Maryn wil de pier in Scheveningen nieuw leven inblazen en economisch onafhankelijk laten zijn.

Zij doet dit door van het bouwwerk belevingsarchitectuur te maken die de bezoeker meeneemt op een haast post apocalyptisch avontuur. Ze maakt hierbij gebruik van de aanwezige natuurkrachten en dit zowel om de dramatiek van de plek te vergroten als om herbruikbare grondstoffen te genereren.

De jury heeft geconstateerd dat het onderwerp zeer emotioneel benaderd en uitgewerkt is en dit op de meest positieve manier. Dit is een eigenschap die ontwerpers en bij uitbreiding gebouwen, nog zelden aan de dag durven te brengen. Toch moet erop gelet worden dat dit niet ontaard in een commercieel attractiepark. Enige terughoudendheid is soms noodzakelijk om binnen de aanvaardbare grenzen te blijven. De pier is, door de vele toevoegingen, als dusdanig niet meer zo herkenbaar. Soms moet je nog ideeën overlaten voor een volgend project.

Met betrekking tot de duurzaamheid en zelfredzaamheid van het project is de jury van mening dat nog niet alle natuurelementen maximaal gebruikt zijn.

De jury was bijzonder gecharmeerd door de presentatie die visueel met de nodige poëzie was uitgewerkt maar tevens technisch sterk onderbouwd was. Getuige hiervan de mooi renderings, technische tekeningen en maquettes. Indien dit project zou uitgevoerd worden zal het zeker een publiek hebben.

Blijf vooral zo verder werken en verras ons binnenkort met een bijzondere realisatie.

Patricia de Vries

Patricia heeft een hart voor boeken en wil dit met iedereen delen.

Hierom heeft ze een organische sculptuur ontworpen die duizenden boeken huist, die naar hartenlust kunnen gelezen, geleend en omgewisseld worden.

De jury vindt dit eveneens een lovenswaardig project. Het ruil idee blijkt in de praktijk al uitgevoerd te zijn en te functioneren. De jury had dan ook graag gezien dat dit idee nog verder uitgewerkt zou worden en dat het ingediende ontwerp een meerwaarde hierop zou zijn. Ook de activiteit "lezen" had nog verder onderzocht kunnen worden. Dit had wellicht tot inventieve ontwerp oplossingen kunnen leiden. Ook stelt de jury de praktische werking wat in vraag. Een typologisch onderzoek naar het ontwerp van bibliotheken had ook hier een inspiratiebron kunnen zijn.

De jury raadt Patricia aan om in de toekomst meer onderzoek te doen naar de inhoud van het onderwerp en hierin inspiratie te zoeken om het ontwerp naar een hoger niveau te tillen en een meerwaarde mee te geven. Toch is de jury het er mee eens dat er niet genoeg gelezen kan worden en dat elke opportuniteit aangegrepen moet worden om mensen aan het lezen te krijgen. Een verleidelijke sculptuur draagt daar zeker toe bij.

Maxime Vink

Maxime wil de ziel en de identiteit van het dorp Huijbergen tastbaar maken.

Ze doet dit door de bezoeker fietsen te huur aan te bieden waarmee het dorp verkent en intens beleefd kan worden. Het ophalen van de fietsen moet hierbij de toon zetten van deze reis in het verleden.

De jury vindt dat er veel ingrediënten gebruikt zijn om tot dit recept te komen. Wellicht was het beter geweest hierin een keuze te maken, die misschien nog dichter bij de agrarische genius loci stond. Of, het concept had ook nog consequenter doorgetrokken kunnen worden in de totale beleving, inclusief de verkenningstocht door het dorp.

Ook begrijpt de jury de vertaling van het onderzoek naar het ruimtelijk ontwerp niet goed.

De jury weet de fantasierijke uitwerking wel te waarderen, alsook de zorg die besteed is aan de grafische presentatie die met oog voor detail en conceptuele eenheid is opgebouwd. Hiermee wordt een originele sfeer van futuristische nostalgie gecreëerd.

Deze zelfde kwaliteiten zijn eveneens terug te vinden in de technische uitwerking van de maquette.

De jury vindt de signatuur van Maxime interessant en weet haar technisch kunnen te appreciëren.

Lieven Poutsma

Lieven is gefascineerd door de verwevenheid van mens, stad, land en maatschappij.

Om dit te illustreren transformeerde hij het voormalig ketelhuis van de Cabellero fabriek te Den Haag om tot een culturele plek.

Zijn ingreep slingert beheerst in en om het gebouw. Hierdoor ontstaat er een symbiose tussen het verleden en de toekomst en wordt de hardheid van het industrieel erfgoed verzacht door de aanwezigheid van het publiek. Zijn ingreep geeft een letterlijke dimensie aan het gebouw en maakt het tegelijkertijd transparant. Hierdoor geeft hij een metafysische dimensie aan de plaats waar het gebouw staat.

Lieven voert je mee naar een andere wereld die herinnert aan de Chirico, maar geeft deze een menselijk gelaat waardoor unheimlichkeit getransformeerd wordt tot welbehagen en de poëtische sfeer aanzet tot reële interactie.

Met veel gevoel voor verhouding, zowel in het geheel als in het detail, en met veel gevoel voor tactiliteit, zowel in de materialisatie als metafysisch heeft Lieven dit project bedacht.

De jury is dan ook van oordeel dat in de categorie van de Bachelor inzendingen het project van Lieven Poutsma de BNI prijs moet krijgen.

BNI-prijs 2013 Masters

Mirna Koghee

Mirna vraagt zich af hoe een ruimte de zintuigen kan stimuleren en welk effect dit dan teweeg brengt op onze ervaring en perceptie.

Om dit te onderzoeken heeft ze een ruimte ontworpen die alle zintuigen uitdaagt en prikkelt, maar ook misleidt, met als doel een brainstormsessie te stimuleren.

De jury heeft zich met plezier onderworpen aan dit project en kan Mirna alleen maar feliciteren voor de wijze waarop ze hen op reis heeft genomen door dit project heen. De presentatie van het onderzoek, zowel het experiment als de grafische uitwerking en de maquettes, wekte de nieuwsgierigheid op, maar het resultaat loste deze verwachting niet helemaal in.

Toch is de jury van mening dat er een groot potentieel aanwezig is dat nog verder geëxploreerd kan worden. Naast het afblokken van het zicht, zou ook het één voor één afblokken van de andere zintuigen onderzocht kunnen worden, alsook het afblokken van verschillende zintuigen in diverse combinaties. Om dan te onderzoeken hoe een ruimte ervaren wordt.

De jury ziet in het project, naast het brainstormtool, dan ook een didactisch instrument om de verbeelding en de creativiteit van (jonge) ontwerpers te stimuleren.

Dit project tast de grenzen af van wat interieurarchitectuur is en komt daardoor in aanraking met onderzoeksdomeinen uit de menswetenschappen. De jury raadt Mirna aan een interdisciplinair onderzoeksteam samen te stellen om het potentieel van toepassingen verder te exploreren en vorm te geven.

Minsum Kim

Minsum Kim is ver van huis en zoekt tools om zich waar ook ter wereld thuis te kunnen voelen.

Hiervoor bedacht ze een interactieve performance installatie waarmee iedereen individueel een eigen ruimte kan creëren.

De jury heeft zich ook hier met graagte op sleeptouw laten nemen om zo in de wondere wereld van Kim terecht te komen die ook de grens aftast tussen ruimtelijke kunsten en interieurarchitectuur. Het interactieve eerste deel van dit experiment wist de jury dan ook te bekoren omdat het op eenvoudige wijze vertelt en laat ervaren, wat interieurarchitectuur is.

De pragmatische materialisatie hiervan, zoals geïllustreerd in het tweede deel van dit project, staat echter haaks op het poëtische eerste deel en veroorzaakt zo een té diepe kloof tussen onderzoek en resultaat. De weg is dikwijls belangrijker dan het doel.

De jury raadt dan ook aan dat Kim vooralsnog de weg blijft bewandelen, zonder een bepaald doel voor ogen te hebben. Wellicht zal het doel zich zo reveleren en zal de opgedane kennis een diepere betekenis krijgen in het groter geheel.

Rosanne Talle

Rosanne wil zich profileren als interieurarchitect met veel aandacht voor de sociale- en maatschappelijke context.

Ze heeft hiervoor onderzocht hoe een bestaande angstkliniek verbeterd kan worden door in te grijpen in de interieurarchitectuur van het gebouw.

De jury heeft veel waardering voor dit project omdat het aantoont dat grondige analyse van een bestaande toestand, observatie van gebruikers en eigen inzichten in wat interieurarchitectuur is, wellicht elk gebouw naar een hoger niveau kan tillen. Maar ook omdat er een zeer realistische studie is verricht die onmiddellijk toepasbaar is en Rosanne zo aantoont dat ze een waardevolle partner zal zijn in het transformatieproces.

Rosanne heeft met haar ontwerp aangetoond dat kleine pragmatische ingrepen het welbehagen van de mens kunnen vergroten, als men daadwerkelijk ook aandacht heeft voor deze mens.

De jury vindt dat Rosanne haar onderzoeksmethode moet behouden, maar tevens is zij van mening dat pragmatische oplossingen niet altijd automatisch zullen leiden tot het welbehagen van de mens. Intuïtie en verbeelding, zonder reden, kunnen soms ook wonderen verrichten.

Joey Rademakers

Joey is vooral gebeten door onderzoek en wil zich zo verdiepen in de essentie van het wonen.

Bij alle kandidaten is er kleine toelichting geweest van wat ze dan precies gedaan hebben. Van Joey kunnen we alleen maar zeggen:

“Hij heeft onderzocht”

En hij heeft hiervoor alle tools en methodes gebruikt die je als ontwerper ter beschikking hebt. Hij heeft ook alle tools en methodes gebruikt om elke stap die hij genomen heeft te visualiseren en aanschouwelijk te maken zodat het mogelijk is om zijn denkproces te volgen. Hierin heeft hij bewezen dat hij over alle competenties beschikt die je als goede interieurarchitect moet hebben.

Maar het onderzoek kan natuurlijk geen doel op zich zijn. Men verwacht dan ook steeds een resultaat en liefst een toepasbaar resultaat.

Toch heeft Joey met zijn onderzoek aangetoond dat het mogelijk is om tot de essentie van “het wonen” te komen.

Net zoals Siddhartha, in de roman van Herman Hesse, zocht naar de zin van het leven en bij een veerpont uit kwam om dan naar het stromende water te staren, net zo heeft Joey alle stadia doorlopen en al doende laag per laag alle ballast van het wonen gestript om tot de essentie te komen van wat het werkelijk is.

Hij heeft dit op zeer gevoelige en beheerste wijze gedaan, zodat hij ons noopt tot contemplatie, om ons uiteindelijk de poëzie van dit wonen te tonen. Iets wat we misschien allang vergeten zijn.

De jury is dan ook van oordeel dat in de categorie van de Master inzendingen het project van Joey Rademakers de BNI prijs moet krijgen.